

D. Herberti à Langen

Pro me.

Venerande frater: magnopere expecebam abste aliquid
 literarum accipere. Non enim te lateb, quam labe me
 inter tuo consilio in difficili curricula rerum mearum. jam
 tertio vocatus sum à D. vris observandis. Daniele à Baren
 et senatibus scholae vestrae praefectis ad scholasticam
 functionem. Scia quam exigua sint vires meae, quos tamen
 si de quolibet spiritalibus corroboraret, non dubitem aliquid
 opere salutaris praestari posse juventuti in hac mea
 schola, quae ut cet. maturior ita nihil adhuc detrahit
 industria aut labori. Tum autem in eum locum eadem,
 et sunt hic res vestrae, ut sine anni septuaginta spem
 act. saltem amicum curam ad veteres amicos, unde tu
 praefectus sum, reverti possim. Quod ut libenter face-
 rem hortatus es per epistolam D. Doctor. Haec ut
 et spem tuam in posterum ostendit. Quamquam autem
 erat consilium apud socerum virum optimum quod re-
 liquum est vitae consumere, tamen nunc sic inveni
 cursum quem institueram, ut res me legat ipsa tam ex-
 pectande vocationi auscultare, una res me sollicitum habet
 nempe divina extractio, quae ut noceat scholae vestrae,
 non; et sic magnam habet significationem studium et bene-
 volentia erga me et ideo augeat sollicitudinem hoc apud
 ut non desinam de meo et expectationi. Agere itaque
 à vestra communis amico tu inducitur, ut acquiesce-
 rem, tum quia in rebus incipiendis finiri non esse solus su-
 etiam, quia non equa iudicia, sedig anni spatia unig causa
 scholam destitui iusta gubernatione. Nec vera induci me
 passus essem nisi hic et loco res essent, ut neq. de praeteritis
 officiis queri quisquam meritis possit, neq. reprehendere et su-
 buram migrationem. Mihi certe difficilis et danna-
 la est haec frequens rerum et sedis translatio, sed quid
 faciam? Haec sunt repraesentatio incommoda, quibus op-
 pone studia veterum amicorum, à quibus hac danna fa-
 cile succurrunt. Pateram ad praesentia istud reverti
 si credidit et itaq. hic mundus venisset. Sed hoc utalia
 Dei providentia me donata est, cui meum omnem
 vitam cursum, quantum possum animi contentione sup-
 plex admodum. Vale vir optime et mihi imperpetuum
 dilecte vi. Sept. Duisb. 1582. Johannes Wolang.

[Fnu. A. 7.]

N. 127]